

Haeret in salebra.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Hoc non est positum in nostra actione. Duo Reges: constructio interrete. Gerendus est mos, modo recte sentiat. Sed id ne cogitari quidem potest quale sit, ut non repugnet ipsum sibi. An me, inquam, nisi te audire vellem, censes haec dicturum fuisse? Quae cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit.

Quam si explicavisset, non tam haesitaret. Ut in geometria, prima si dederis, danda sunt omnia. Non quam nostram quidem, inquit Pomponius iocans; Rem unam praeclarissimam omnium USD739 maximeque laudandam, penitus viderent, quonam gaudio complerentur, cum tantopere eius adumbrata opinione laetentur? Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus;

Tum Piso: Quoniam igitur aliquid omnes, quid Lucius noster?

Quam multa vitiosa! summum enim bonum et malum vagiens puer utra voluptate diiudicabit, stante an movente? Et harum quidem rerum facilis est et expedita distinctio. Qui igitur convenit ab alia voluptate dicere naturam proficisci, in alia summum bonum ponere? Nisi autem rerum natura perspecta erit, nullo modo poterimus sensuum iudicia defendere. Non potes ergo ista tueri, Torquate, mihi crede, si te ipse et tuas cogitationes et studia perspexeris; Et hunc idem dico, inquieta sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intellegatur, rationem huius verbi faciendi Zenonis exponere. Itaque, ne si iucundissimis quidem nos somniis usuros putemus, Endymionis somnum nobis velimus dari, idque si accadat, mortis instar putemus. Sin laboramus, quis est, qui alienae modum statuatur industriae?

Quem Tiberina descensio festo illo die tanto gaudio affecit, quanto L.

Duo enim genera quae erant, fecit tria. Qui autem diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquando amissis illis sit miser. Quod si ita se habeat, non possit beatam praestare vitam sapientia. Putabam equidem satis, inquit, me dixisse. Quodsi, ne quo incommodo afficiare, non relinques amicum, tamen, ne sine fructu alligatus sis, ut moriatur optabis. Quamquam haec quidem praeposita recte et reiecta dicere licebit. Quos quidem tibi studiose et diligenter tractandos magnopere censeo. Nam cui proposito sit conservatio sui, necesse est huic partes quoque sui caras suo genere laudabiles.

Sed ut iis bonis erigimur, quae expectamus, sic laetamur iis, quae recordamur. Illud autem ipsum qui optineri potest, quod dicitis, omnis animi et voluptates et dolores ad corporis voluptates ac dolores pertinere? Sed quanta sit alias, nunc tantum possitne esse tanta. Quod autem principium officii quaerunt, melius quam Pyrrho; Vulgo enim dicitur: iucundi acti labores, nec male Euripidesconcludam, si potero, Latine; Scripsit enim et multis saepe verbis et breviter arteque in eo libro, quem modo nominavi, mortem nihil ad nos pertinere. Quam vellem, inquit, te ad Stoicos inclinavisses! erat enim, si cuiusquam, certe tuum nihil praeter virtutem in bonis ducere. Nummus in Croesi divitiis obscuratur, pars est tamen divitiarum. Haec bene dicuntur, nec ego repugno, sed inter sese ipsa pugnant. Curium putes loqui, interdum ita laudat, ut quid praeterea sit bonum neget se posse ne suspicari quidem.

Sextilio Rufo, cum is rem ad amicos ita deferret, se esse heredem Q. Fieri, inquam, Triari, nullo pacto potest, ut non dicas, quid non probes eius, a quo dissentias. Ea, quae dialectici nunc tradunt et docent, nonne ab illis instituta sunt aut inventa sunt? At modo dixeras nihil in istis rebus esse, quod interesset.

Avaritiamne minuis? Itaque eos id agere, ut a se dolores, morbos, debilitates repellant. Nam et a te perfici istam disputationem volo, nec tua mihi oratio longa videri potest. Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valitudo; Nam Metrodorum non puto ipsum professum, sed, cum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse; Ut nemo dubitet, eorum omnia officia quo spectare, quid sequi, quid fugere debeant? Cum ageremus, bowling inquit, vitae beatum et eundem supremum diem, scribebamus haec. Nondum autem explanatum satis, erat, quid maxime natura vellet. Ut enim consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum.

Et ille ridens: Video, inquit, quid agas;

Si ad corpus pertinentibus, rationes tuas te video compensare cum istis doloribus, non memoriam corpore perceptarum voluptatum; Eadem nunc mea adversum te oratio est.

Ut proverbium non nulla veriora sint quam vestra dogmata.

Post enim Chrysippum eum non sane est disputatum. Semper enim ita adsumit aliquid, ut ea, quae prima dederit, non deserat. Quae tamen a te agetur non melior, quam illae sunt, quas interdum optines. Hoc dixerit potius Ennius: Nimium boni est, cui nihil est mali. Si ad corpus pertinentibus, rationes tuas te video compensare cum istis doloribus, non memoriam corpore perceptarum voluptatum; Est autem officium, quod ita factum est, ut eius facti probabilis ratio reddi possit. Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Tum mihi Piso: Quid ergo? Duae sunt enim res quoque, ne tu verba solum putes. Et quidem saepe quaerimus verbum Latinum par Graeco et quod idem valeat; Eorum enim omnium multa praetermittentium, dum eligant aliquid, quod sequantur, quasi curta sententia;

Quid ei reliquisti, nisi te, quoquo modo loqueretur, intellegere, quid diceret?

Tanti autem aderant vesicae et torminum morbi, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Tamen a proposito, inquam, aberramus. Inscite autem medicinae et gubernationis ultimum cum ultimo sapientiae comparatur. Ex quo magnitudo quoque animi existeret, qua facile posset repugnari obsistisque fortunae, quod maximae res essent in potestate sapientis. Virtutis, magnitudinis animi, patientiae, fortitudinis fomentis dolor mitigari solet. Solum praeterea formosum, solum liberum, solum civem, stultost; Sed ad illum redeo. In quibus doctissimi illi veteres inesse quiddam caeleste et divinum putaverunt. Hanc se tuus Epicurus omnino ignorare dicit quam aut qualem esse velint qui honestate summum bonum metiantur. Age, inquires, ista parva sunt. Paulum, cum regem Persem captum adduceret, eodem flumine invectio? Nam illud quidem adduci vix possum, ut ea, quae senserit ille, tibi non vera videantur.

Dat enim intervalla et relaxat. Suo enim quisque studio dance maxime ducitur. Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse ceperit?

Idemque diviserunt naturam hominis in animum et corpus. Itaque a sapientia praecipitur se ipsam, si usus sit, sapiens ut relinquat. Quid de Platone aut de Democrito loquar? Summus dolor plures dies manere non potest? Torquatus, is qui consul cum Cn. Quoniam, si dis placet, ab Epicuro loqui discimus. Uterque enim summo bono fruitur, id est voluptate. Quae adhuc, Cato, a te dicta sunt, eadem, inquam, dicere posses, si sequerere Pyrrhonem aut Aristonem.

Universa enim illorum ratione cum tota vestra confligendum puto.

Sic, et quidem diligentius saepiusque ista loquemur inter nos agemusque communiter. Atque ego: Scis me, inquam, istud idem sentire, Piso, sed a te opportune facta mentio est. Eorum enim omnium multa praetermittentium, dum eligant aliquid, quod sequantur, quasi curta sententia; Quod ea non occurrentia fingunt, vincunt Aristonem; Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui sibi is conveniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate?

Itaque haec cum illis est dissensio, cum Peripateticis nulla sane.

Non potes, nisi retexueris illa. Comprehensum, quod cognitum non habet? Desideraret enim valitudinem, vacuitatem doloris, appeteret etiam conservationem sui earumque rerum custodiam finemque, sibi constitueret secundum naturam vivere. Age nunc isti doceant, vel tu potius quis enim ista melius? Utrum igitur tibi litteram videor an totas paginas commovere? Hoc igitur quaerentes omnes, et ii, qui quodcumque in mentem veniat aut quodcumque occurrat se sequi dicent, et vos ad naturam revertemini. Hi curatione adhibita levantur in dies, valet alter plus cotidie, alter videt. Ac ne plura complectar-sunt enim innumerabilia-, bene P167 laudata virtus voluptatis aditus intercludat necesse est.

Sed ad rem redeamus;

Nam illud quidem adduci vix possum, ut ea, quae senserit ille, tibi non vera videantur. Nam et ille apud Trabeam voluptatem animi nimiam laetitiam dicit eandem, quam ille Caecilianus, qui omnibus laetitiis laetum esse se narrat. Quae in controversiam veniunt, de iis, si placet, disseramus. Quid paulo ante, inquit, dixerim nonne meministi, cum omnis dolor detractus esset, variari, non augeri voluptatem? Legimus tamen Diogenem, Antipatrum, Mnesarchum, Panaetium, multos alios in primisque familiarem nostrum Posidonium. Nam nisi hoc optineatur, id solum bonum esse, quod honestum sit, nullo modo probari possit beatam vitam virtute effici. Faceres tu quidem, Torquate, haec omnia; Eorum enim est haec querela, qui sibi cari sunt seseque diligunt. Et certamen honestum et disputatio splendida! omnis est enim de virtutis dignitate contentio. Familiares nostros, credo, Sironem club dicis et Philodemum, cum optimos viros, tum homines doctissimos. Quin etiam ferae, inquit Pacuvius, quibus abest, ad praecavendum intelllegendi astutia, iniecto terrore mortis horrescunt.

Nihil opus est exemplis hoc facere longius. Etiam inchoatum, ut, si iuste depositum reddere in recte factis sit, in officiis ponatur depositum reddere; Primum non saepe, deinde quae est ista relaxatio, cum et praeteriti doloris memoria recens est et futuri atque independentis torquet timor?

Bona autem corporis huic sunt, quod posterius posui, similia. Quorum sine causa fieri nihil putandum est. Num igitur utiliore tibi hunc Triarium putas esse posse, quam si tua sint Puteolis granaria? Cuius similitudine perspecta in formarum specie ac dignitate transitum est ad honestatem dictorum atque factorum. Apud imperitos tum illa dicta sunt, aliquid etiam coronae datum; Id et fieri posse et saepe esse factum et ad voluptates percipiendas maxime pertinere. Deque his rebus satis multa in nostris de re publica libris sunt dicta a Laelio. Me ipsum esse dicerem, inquam, nisi mihi viderer habere bene cognitam voluptatem et satis firme conceptam animo atque comprehensam. Erit enim instructus ad mortem contemnendam, ad exilium, ad ipsum etiam dolorem. Se dicere inter honestum et turpe nimium quantum, nescio quid inmensum, inter ceteras res nihil omnino interesse. Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet. Certe non potest. Itaque dicunt nec dubitant: mihi sic usus est, tibi ut opus est facto, fac. Ergo omni animali illud, quod appetiti positum est in eo, quod naturae est accommodatum.

Mihi quidem Homerus huius modi quiddam vidisse videatur in iis, quae de Sirenum cantibus finxerit. Intellegi quidem, ut propter aliam quampiam rem, verbi gratia propter voluptatem, nos amemus;

Omnia contraria, quos etiam insanos esse vultis.

Quae est igitur causa istarum angustiarum? Itaque ne iustitiam quidem recte quis dixerit per se ipsam optabilem, sed quia iucunditatis vel plurimum afferat. Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. Vide ne ista sint Manliana vestra aut maiora etiam, si imperes quod facere non possim. Morbo gravissimo affectus, exul, orbus, egens, torqueatur eculeo: quem hunc appellas, Zeno? Quid est, quod ab ea absolvi et perfici debeat? Si enim ad populum me vocas, eum. Quamquam tu hanc copiosiore etiam soles dicere.

Saepe ab Aristotele, a Theophrasto mirabiliter est laudata per se ipsa rerum scientia; Pudebit te, inquam, illius tabulae, quam Cleanthes sane commode verbis depingere solebat. Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; Ita similis erit ei finis boni, atque antea fuerat, neque idem tamen; Verum tamen cum de rebus grandioribus dicas, ipsae res verba rapiunt; Numquam hoc ita defendit Epicurus neque Metrodorus aut quisquam eorum, qui aut saperet aliquid aut ista didicisset. Ubi ut eam caperet aut quando? Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt.

Earum etiam rerum, quas terra gignit, educatio quaedam et perfectio est non dissimilis animantium. Cur igitur, cum de re conveniat, non malumus usitate loqui? Itaque mihi non satis videmini considerare quod iter sit naturae quaeque progressio. Quis istud, quaeso, nesciebat? Quicquid porro animo cernimus, id omne oritur a sensibus; Sed finge non solum callidum eum, qui aliquid improbe faciat, verum etiam praepotentem, ut M. Restant Stoici, qui cum a Peripateticis et Academicis omnia transtulissent, nominibus aliis easdem res secuti sunt. At vero illa, quae Peripatetici, quae Stoici dicunt, semper tibi in ore sunt in iudiciis, in senatu. Omnes enim iucundum motum, quo sensus hilaretur. Te ipsum, dignissimum maioribus tuis, voluptasne induxit, ut adolescentulus eriperes P. Quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae. Sunt enim prima elementa naturae, quibus auctis virtutis quasi germen efficitur.